

РЕШЕНИЕ

№ 35788

гр. София, 30.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **7324** по описа за **2025** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на заместник-кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“ против съдебно решение № 1863/22.05.2025 г. по н.а.х.д. № 13875/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 10 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № СОА24-РД11-884/22.08.2024 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което, на основание чл. 22, ал. 5 ЗМСМА, вр. чл. 53, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН и чл. 183, ал. 2, т. 1 ЗДвП, на Л. Т. К. – Л. е наложена глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, като постановен в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че нарушителят е запознат с нарушението и датата на извършването му – 21.04.2024 г., още със съставянето на неприсъствения фиш, а впоследствие и посредством съставения АУАН. Твърди се също, че действително в НП е допусната техническа грешка като за дата на нарушението е посочена датата на издаване на АУАН, а именно 13.06.2024 г., но това по никакъв начин не е възпрепятствало правото на защита на нарушителя. Наведени са доводи за безспорна установеност на нарушението от обективна и субективна страна. Оспорва се изводът на СРС, че непосочването на словесното значение на пътен знак В27 представлява нарушение на правото на защита на санкционираното лице, както и изводът за недоказаност на административнонаказателното обвинение. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и да потвърди НП. Претендира разноски.

Ответникът – Л. Т. К. – Л. чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли да се остави в сила решението.

Представителят на Софийска градска прокуратура не взема становище.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал по реда на чл. 283 НПК като доказателства по делото показанията на свидетеля Б. – актосъставител и свидетеля Г. – очевидец, както и писмените доказателства, представени с административнонаказателната преписка. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени от компетентни органи, но в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с правото на защита на наказаното лице, което е основание за отмяна на НП на формално основание. Съдът е приел, че са допуснати нарушения на чл. 42, ал. 1, т. 3 и т. 4 ЗАНН, съответно на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, както и неяснота на повдигнатото административнонаказателно обвинение. По съществуващото на спора въззивният съд е обосновал извод за недоказаност на административнонаказателното обвинение от обективна страна, тъй като не е доказано авторството на нарушението и конкретния момент на паркиране.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Решението е правилно като краен резултат.

Настоящият касационен състав споделя извода на СРС, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които накърняват правото на защита на нарушителя и са самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП. Безспорно е, че АУАН е съставен за нарушение, извършено на 21.04.2024 г., а в НП за дата на нарушението е посочена датата 13.06.2024 г. В разпоредбите на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН законодателят е предвидил като задължителни реквизити на АУАН и НП посочването на мястото и датата на извършване на нарушението. Конкретното и правилно посочване на датата на нарушението е абсолютно необходим реквизит на НП, тъй като чрез него се описва и индивидуализира нарушението и се очертава предметът на доказване, поради което неизясняването му не може да бъде отстранено в процеса на обжалването на НП. Следва да се отбележи, че посочването на точната дата на извършване на нарушението има съществено значение както с оглед възможността на лицето, посочено като нарушител, да организира защитата си, така и с оглед осъществяването от съда на контрол за спазване на сроковете по чл. 34 ЗАНН. Поради санкционния характер на производството по ЗАНН, в тежест на административнонаказващия орган е било да проведе законосъобразна процедура, завършила със законосъобразни актове. Неправилното посочване на дата 13.06.2024 г. в НП като дата на извършване на нарушението пречатства правото на наказаното лице да разбере ясно и недвусмислено кога е извършил нарушението – на 21.04.2024 г. (дата, посочена в АУАН) или на 13.06.2024 г. (дата, посочена в НП). По този начин конкретното административно нарушение е било индивидуализирано неправилно, а неточното описване на

значими съставни части на нарушението по принцип е съществено нарушение и представлява самостоятелно основание НП да бъде отменено. Датата на извършване на нарушението е съществен реквизит както на АУАН, така и на НП. Затова в двата акта следва да е идентична. Това е така, тъй като с АУАН се повдига обвинението и въз основа на него привлечението към отговорност организира защитата си. Да се посочи друга дата на нарушението в НП и да се наложи санкция за извършено на тази дата нарушение означава да се измени обвинението от гледна точка на момента на извършването му, без да се даде възможност на привлечения към отговорност да се защити. Затова и несъответствието на този реквизит в двата акта се възприема като съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на санкционирания.

Административнонаказателният процес е строго формален и не е прерогатив нито на съда, нито на страната да тълкува съдържанието на акта. В НП и в АУАН са посочени различни дати на извършване на нарушение, които оставят съмнения за неяснота в обвинителната теза на административнонаказващия орган. Грешката в датата на административното нарушение е грешка в административнонаказателното обвинение и тя винаги води до незаконосъобразност на НП, доколкото и не съществува правен механизъм за отстраняването ѝ. Тези противоречия, напротив на доводите на касатора, не може да се приемат за техническа грешка. Именно поради строгата формалност на процеса по налагане на административни наказания, регламентиран в ЗАНН и в субсидиарно приложимите НК и НПК, законодателят не е предвидил въобще института „техническа грешка“ и не е предвидил възможност за поправянето ѝ (след измененията на чл. 248а НПК в наказателния процес все пак е въведен институтът на ОФГ, но той е неприложим за настоящото производство). Посочването на различни дати на извършване на нарушението в случая не следва да се приема за техническа грешка, а за допусната нередовност на съставеното НП, която представлява съществено процесуално нарушение и обуславя незаконосъобразността му. Тук следва да бъде отбелязано, че неправилно посочената дата на нарушението в НП не е сред нередовностите на акта, за които е предвидено да се отстранят по реда на чл. 53, ал. 1 ЗАНН и опорочава административнонаказателната процедура. Недопустимо е по пътя на тълкуването или чрез формиране на предположение да се приема наличие на фактически обстоятелства, които имат значение за предмета на доказване. Така допуснатото процесуално нарушение води до ограничаване правото на защита на санкционираното лице и на възможността му да разбере за какво конкретно нарушение се ангажира неговата административнонаказателна отговорност, поради което се явява съществено и представлява самостоятелно основание за отмяна на НП.

Настоящият касационен състав споделя и извода на СРС, че в АУАН липсва словесно описание на изпълнителното деяние на нарушението, тъй като в последния не е посочено в какво конкретно действие или бездействие се обвинява Л., доколкото в АУАН е записано, че на 21.04.2024 г., в 09:19 часа „е паркиран“ в [населено място] лек автомобил „М. Аутлендър“ с рег. [рег.номер на МПС] на Л. Л. на [улица]срещу № 90 в зоната на действие на пътен знак В27, но не е посочено дали паркирането е осъществено от Л..

Касационният състав обаче, не споделя извода на СРС, че непосочването на забраната, въведена с пътен знак В27, представлява липса на описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено. Ответникът по касация безспорно е обвинен в неспазване на правилата за поведение, указани с пътен знак В27. Пътните знаци от група В въвеждат забрани, съгласно Наредба № РД-02-21-1/23.11.2023 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци – чл. 2, ал. 2, т. 2, б. „б“, а приложение № 3 към тази разпоредба сочи, че пътен знак В27 въвежда забрана за престой и паркиране. В случая е посочено, че паркирането е в зоната на действие на пътен знак В27, който забранява престоят и паркирането. Водачът на превозното средство е длъжен да знае съдържанието на правилото, указано с пътния знак В27.

Касационната инстанция не споделя и извода на районния съд за недоказаност на авторството на нарушението. В отклонение от установеното в нарушената норма – чл. 6, т. 1 ЗДвП за наказателноотговорно лице, отговорността за нарушението правилно е възложена на собственика на автомобила. Няма пречка нарушение като процесното да бъде установено от контролен орган без пряк контакт с нарушителя – водачът на превозното средство. За констатираното нарушение заинтересованото лице – собственик или ползвател на автомобила, без съмнение е уведомено, предвид подаденото възражение по чл. 39, ал. 3 ЗАНН срещу фиш серия СО № 9290191/21.04.2024 г. Л. е узнала за глобата с фиш, след като е оспорила същата и е направила искане да бъде съставен АУАН и издадено НП, за да ги обжалва. Що се касае до довода на СРС, че преди съставянето на АУАН и издаването на НП е следвало да се съберат доказателства за авторството на нарушението, то следва да се посочи, че никоя разпоредба на ЗДвП или друг закон не задължава контролният орган преди да издаде АУАН или наказващият орган преди да издаде НП, да изискват декларация от собствениците на автомобилите дали други лица не са управлявали същите на датата, мястото и часа на установеното нарушение. Подаването на декларация по чл. 188 ЗДвП е предоставено на преценката на собственика на автомобила. По тези съображения изводите на СРС за липса на доказателства за установяване автора на извършеното нарушение не се споделят от касационната инстанция. Санкционираното лице не е ангажирало доказателства, разколебаващи авторството на деянието, в т.ч. че не е извършил нарушението.

Съдът намира за неоснователен и доводът на СРС, че не било ясно кога е извършено нарушението, доколкото не бил посочен точният час. В АУАН и НП са посочени дата, час и място на извършване на нарушението. За да бъде осъществено нарушение от обективна страна е достатъчно да бъде констатирано неправилно паркиране, не е от съществено значение точният час на извършване на нарушението и продължителността на извършването му, поради което настоящият състав не намира, че това се явява съществено процесуално нарушение. Следва да се има предвид обстоятелството, че при пристигането си на място проверяващите лица са констатирали извършеното нарушение и са направили снимки.

Въпреки това, предвид наличието на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които накърняват правото на защита на нарушителя и са самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП, оспорваното решение, като правилно като краен резултат, следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на касатора не следва да се присъжда юриск. възнаграждение. Ответникът претендира адв възнаграждение по чл. 38 ал.2 ЗА. На основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 1 АПК и чл. 38 ал.1 т.3 ЗА вр с чл. 18 ал.2 вр с чл. 7 ал.2 т.1 от Наредбата № 1 ОТ 9.07.2004 Г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. - ДВ, бр. 14 от 2025 г.) на процесуалния представител на ответника по касация се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1863/22.05.2025 г. по н.а.х.д. № 13875/2024 г. по описа на СРС, НО, 10 състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на на осн. чл.38, ал.2 от ЗА на адвокат А. И. Л. адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.